

Zprávy a oznámení

Slavnost sv. Josefa

Mše sv. k sv. Josefu bude sloužena v pondělí 20. března od 17.30 hod. v městském kostele.

Společenství mládeže

Další setkání mládeže naší farnosti se uskuteční v sobotu 25. března na faře. Začátek je v 19.00 hod.

Přednáška prof. Sokola

V rámci besed křesťanské akademie přivítáme tentokrát v neděli 26.3. prof. Jana Sokola, který promluví na téma Podobenství v Novém zákoně – jak je čist a jak jim rozumět. Začátek přednášky je v 17.00 hod. v Modrém salónku Brdského památníku na Náměstí.

Mše v Domově důchodců

Ve čtvrtek 30.3. bude sloužena mše sv. v domově důchodců. Začne v 15.00 hod. v kapli domova.

Diecézní setkání mládeže

Letošní diecézní setkání mládeže se uskuteční 7. – 8. dubna v Českých Budějovicích. V pátek (7.4.) začíná večerní program od 18.00 hod. na Biskupském gymnáziu, kde proběhne hudební soutěž „O diváckou notu“. Této soutěže se zúčastní pět křesťanských kapel z naší diecéze. Večerní program potrvá až do 22.00. Pro zájemce je pak připravena celonoční adorace u Petrinů od 22.30.

Samotné setkání mládeže začne v sobotu (8.4.) v 9.00 v katedrále sv. Mikuláše. V 9.15 bude následovat promluva otce biskupa Jiřího Paďoura. V 10.30 začínají dopolední skupinky v prostorách biskupského gymnázia. Po obědě pokračují odpolední skupinky od 13.15. Jako každý rok nebude ani letos chybět nabídka tradičních témat ve skupinkách, jako např. *partnerské vztahy, skupinka s otcem biskupem na motto setkání, výtvarná a sportovní skupinka, skupinka s bohoslovci, zpívání s kapelou*, ovšem budou zařazena i nová témata, jako *okultismus a magie, reality show – vliv médií, moderní hudba, dobrovolnická služba v církvi, návštěva LDN v místní nemocnici, skupinka s otcem generálním vikářem...* aj.

Pozor ale: Ne všechny skupinky jsou dopoledne i odpoledne (více informací bude na plakátech v tělocvičném školy). Celé setkání je zakončeno slavnou mší svatou v 15.15 v katedrále sv. Mikuláše. Všichni zúčastnění si vezmou s sebou přezůvky a účastnický poplatek, který činí pro přesávající z pátku na sobotu 40,- Kč (nezapomenout pak ale spacák a karimatku). Ti, kteří přijedou jen na sobotu, zaplatí 50,- Kč. Poplatek za oba dny je tedy 90,- Kč. Kdo by nevěděl kde je BIGY (biskupské gymnázium), bude mu k dispozici mapka s popisem cesty ve výševce DCM na katedrále. Setkání je vhodné pro mládež od 15 let. Diecézní setkání mládeže pořádá: Diecézní centrum mládeže při Biskupství českobudějovickém a Občanské sdružení Most – C. Budějovice, Biskupská 4, 370 21 České Budějovice; mobil 731 402 807; tel./fax: 386 102 312, e-mail: dcm@cbcb.cz

převzato z Acta curiae č. 3/2006

Úmysly mší svatých od 20. března do 2. dubna 2006

Ranní mše sv. R: Ne 8.00 hod. R - farní kostel Povýšení sv. Kříže ve Starém Rožmitále
m: Čt 8.30 hod. m - městský kostel sv. Jana Nepomuckého na náměstí

Večerní mše sv. M: Út, St, Pá, So 17.30 hod. M - městský kostel sv. Jana Nepomuckého na náměstí

Po 20.3. M	Za Josefu a Josefa Hořejších, rod Hořejších a Zajonců	Po 27.3.	Mše sv. není
Út 21.3. M	Za Ing. Františka Durdila, manželku Janu a rodiče	Út 28.3. M	Za Růženu Fialovou, manžela, rodiče a sourozence a za Františka Leiternanna
St 22.3. M	Za Marii Kulovanou, manžela a dceru Marii	St 29.3. M	Za Marii a Adolfa Trčkovy, rodinu Trčkovu a Průchovu a za d. v o.
Čt 23.3. m	Za Josefa a Josefu Folaufovy a jejich děti	Čt 30.3. m	Za † Miladu Opršalovou a živou rodinu
Pá 24.3. M	Za † členy rodiny Solčányových	Pá 31.3. M	Za rodinu Holanovu
So 25.3. M	Za Marii Haškovou a † z rodiny Haškovy a Svobodovy	So 1.4. M	Za † Josefa Mareše a rodiče, za † Albinu Beranovou a rodiče, za rodinu Rážů a Fousků
Ne 26.3. R	Za farnosti	Ne 2.4. R	Za Václava a Stanislava Trčku, rod Trčků a Hořejších

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost Starý Rožmitál, Rybova 1, 262 42 Rožmitál pod Třemšínem
☎ 318 665 182 Uzávěrka příštího čísla je ve středu 29.3. 2006. Redakce: P. Ivo Prokop, Ivana Hoyerová
V příspěvcích Z historie je doslovným citacím z farní kroniky ponechán jejich původní pravopis i styl. úprava.

FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Starý Rožmitál

Číslo 5 Ročník III

19. března 2006

Bolest nad svátostí smíření

Podívejme se, jak dnes vypadá mnoho zpovědí. Nejprve pohledme očima kajícíka. Jít ke zpovědi znamená většinou jít do kostela, tam se postaví do řady a čekat, až na mne přijde řada, abych se nasoukal do jedné krajní přihrádky trojčlenné skříně. Tam mám pokleknout, což je nemožné jednak proto, že klekátka je šejdrem a je tak úzké, že se na něm nelze udržet; jednak proto, že se do skříně nevejdou. Řešením je, že se zachytím jako pták za mřížku prsty a zbytek času zpovědi myslím na to, zda v této pozici strakapouda vydržím. Poté zahlédnu člověka ve vedlejší části skříně. Někdy ho neznám, jindy ho znám. Sedí tam netečně, nevidí a patrně ani neslyší, co říkám. V další části, která se ve zmíněné pozici těla zdá nekonečnou, vyslechnu útržky jakýchsi vět o lásce, božím volání a jiných věcech, které v podstatě nesouvisejí s tím, o čem jsem mluvil já. Někdy mohu také vyslechnout rozsvičku ke kázání, které kněz krátce poté při mši pronese. Následuje zoufalý zápas, abych dobře uslyšel mumlání, kterým je mi uloženo pokání. Konečně přijde osvobozující okamžik rozhřešení, při němž mě ovane prokouřený dech duchovního otce přes igelit, který odděluje mé přilepené ucho od jeho moudrých rtů. Klovnou třemi prsty do hrudi, jako když vrabec vyzobává drobky, což je zestručněné znamení Kristova utrpení. Vycouvám ze zpovědnice a zřetelně cítím, jak se rovnám – můj život musil být pokřivený, když to dá tolik práce – a zmocní se mě oblažující pocit, že to mám za sebou.

Neméně bolestný je ovšem pohled z perspektivy zpovědníka. Ten usedne do prostřední části zmíněné trojskříně a čeká. Čeká dlouho, neboť lidé přijdou ke zpovědi v poslední myslitelný okamžik. Samozřejmě že se pak spěchá a na někoho nedojde. To obojí je všemi kritizováno. Prostor, ve kterém zpovědník čeká, je malý a uzavřený, takže po nějaké době se kněz začne dusit. Věřící většinou nevědí, že se zpovídají přidušeně. Dalším, co působí zpovědníka muka, je stav jeho nohou. Existují dva způsoby mučení. Jedním je omrzení, druhým je pálení chodidel rozžhavenou spirálou. Obojí má týž výsledek. Kněz není s to se zabývat tím, co říká kajícík. Pohled do sousední části zamžený již popsaným igelitem je rovněž děsivý, neboť tváře kajícíků jsou poznamenány utrpením ze skládání do stojací rakve. Odrické vjemy v době, kdy je na igelit nalepeno kněžské ucho, kolísají od pachu nezdravého chrupu, přes voňavkové spreje, které snad mají navodit pocit vůně ctností, až po závan slivovice, kterou si kajícík cvaknul na kuráž. Když se podaří přežít útok zleva, to jest zachránit se rozhřešením, odtrhne se zpovědník, ale již ho čeká něco podobného zprava. Vymění ucho, vše ostatní trvá. Praxe zpovědních místností tuto situaci vylepšují zpravidla nedostatečně, ale zaplat' za ně Pán Bůh.

Zkusme se ještě podívat na obsah zpovědí. Zpovědníka, když pomíneme tělesná muka zpovídání, měla by naplňovat úžasná radost. Zjišťuje totiž, že žijeme takřka v ráji a pohybujeme se mezi světci. Vždyť naprostá většina lidí se dopouští jen toho, že jsou při modlitbách roztržití, občas přijdou pozdě na mši svatou nebo ji zanedbají vůbec, a málo se modlí, což je smutné. Než přejdeme k dalším hříšníkům, poznamenejme, že hřích roztržitosti při modlitbě je věc velmi zvláštní. Protože je hřích vědomé a chtěné překročení zákona Božího, musí tito lidé k modlitbě přistoupit s jasným rozhodnutím, že budou roztržití. To se mi zdá divné a hlavně nevím, jak člověk vědomě a záměrně roztržitosti docílí. Hlavním proviněním tedy je, že nechodí včas do kostela, což pociťují jako strašné,

protože přeci chození do kostela je jako křesťany odlišuje od zlého světa nepřátelských nevěřců. Jejich utrpení z nedostatku modlitby je spíše než hříchem znamením jejich nenaplněné touhy po věčném styku s Bohem. Co říci těmto svatým lidem, kteří nekradou, nezávidí, jsou obětaví a pracovití, že je to druhým skoro na obtíž, kteří neřekli křivého slova, jejichž láska je nezměrná a okolím nedocenená, což je ale od dalšího milování nemůže odradit?

Jsou ovšem i větší hříšníci, kteří, nastojte, berou jména Božího nadarmo a nikdy nepřijmou, že ve skutečnosti občas vysloví citoslovce, které se v jazyce ustálilo a dávno ztratilo své spojení se jménem Ježíšovým, Mariiným či Josefovým. Občas se objeví kající, který poctivě převedl zpověď na byrokratickou záležitost. Vyplní formulář zpovědního zrcadla a podá žádost o prodloužení pasu do Ráje. Jindy přijde mladý intelektuál, který knězi nikdy dost vzdělanému, aby pochopil užasnost jeho polovzdělanosti, předvede důmyslnou sebepsychoanalýzu. Vysvětlí mu, že všechny jeho hříchy jsou jedinou možnou cestou, jak konat dobro, a žádají, aby to kněz schválil. Konečně jsou i takoví, kdo přinesou zprávu o tom, jaké mají problémy a mluví o tom, že *kolikrát je tam* (rozuměj v jejich nitru) *nějaká nectnost*. Ta jednoduše je a sama od sebe působí druhým nesnáze. *Já nejsem zlý, akorát je tam hněv, nejsem drzý, mám jen problémy v hovoru s rodiči*.

Nebylo by lépe nazývat takovou ubohost spíše svátostí posměchu či svátostí urážky Boží? Co jsme to udělali z křesťanství? Ti, kdo zredukovali křesťanství na chození do kostela a nepřijali je jako vše prostupující životní způsob, kdo rozdělili svůj život na malý kousek věnovaný bezobsažným rituálům a floskulím a velký zbytek, v němž se chovají, jako by Boha nebylo, udělali by věru lépe, kdyby svého křesťanství nechali, neboť jsou jen a jen nositeli pohoršení. Hledá-li člověk odpověď na otázku, jak je možné, že k tomu Bůh mlčí, napadne ho jediná odpověď – proto, že si ti lidé vůbec neuvědomují, co to dělají, nebyli poučeni, nebyli varováni. Tato odpověď je smírná pro formální věřící, ale drtivá pro kněze, neboť oni to připustili, nepoučili své svěčence a nevarovali je. Teď přijde ona obvyklá otázka: „Jenže co s tím? Co udělat, když jsme v tom až po uši?“ Sáhá-li nám voda po bradu, není dobré větš hlavu. Naopak je třeba ji co nejvíc zvednout. Zvedněme tedy hlavu a hledme, odkud by mohla přijít záchrana. Brzo ji uvidíme. Je v milosrdenství Boha, který s nekončící trpělivostí čeká na naše opravdové vyznání vin a touží nás k sobě přivínout. Učíme ten krok, přiznejme, že se zpovědí neumíme zacházet, a učme se tomu.

Z brožury prof. P. Petra Piřhy Zpověď, svátost smíření, vydalo nakladatelství Poustevník, Praha 2006. Knížečku v ceně 25,- Kč je možno zakoupit či objednat na faře. Velice doporučuji k přípravě na velikonoční zpověď.

Z historie 30. část – P. Josef Bouše (2.)

Jubilejní – 30. díl našeho historického seriálu započneme smutně, totiž zmínkou o úmrtí pražského arcibiskupa, kardinála Františka de Paula Schönborna, patrona naší farnosti. Přestože jsme jeho života běh zmínili již v č. 3/III, neuškodí začít se do odstavce věnovaného jeho životu, tak jak jej sepsal P. Josef Bouše: „*Zvláštním řízením B. vznikl zárodek k nemoci, která jej schvátla nad očekávání rychle poměrně ještě v nevyšším věku 55 let 5 měsíců do hrobu, při odhalení a posvěcení pomníku na oslavu vítězství u Kolína. V nejprudší vřavě bitevní statečně bojoval zdrav a bez úrazu vyšel z vítězné bitvy u Kolína a přeče vyžádalo si jej vítězství ono jako nejušlechtilější oběť*. Nutno poznamenat, že P. Bouše zde zaměnil dvě bitvy, neboť bitvy u Kolína (1757, sedmiletá válka, vítězství Rakouska) se František Schönborn nemohl zúčastnit. Bojoval však v bitvě u Náchoda (1866, prusko-rakouská válka, vítězství Prusů), kde byl těžce raněn. Těžko říci, jaký zárodek nemoci měl pisatel na mysli. Co se odehrálo při svěcení pomníku, to už bohužel nezmiňuje.

„*Dr. František de Paula říšský hrabě Schönborn-Buchheim narodil se v Praze 24. ledna 1844 a po studiích skvěle ukončených byl 12. srpna 1873 na kněze posvěcen. Působil blahodárně výpomocně v Přešticích a jako kaplan v Plané, pak jako rektor Kníž. arcib. Kněžského semináře v Praze. Dne 23. srpna 1883 byl od Jeho Velič. císaře a krále Františka Jos. I. jmenován biskupem Česko-Budějovickým a dne 28. září r. t. od Jeho Svatosti papeže Lva XIII. potvrzen. Dne 18. listopadu r. t. byl na biskupa posvěcen a dne 25. listopadu do stoličného chrámu v Čes. Budějovicích slavně uveden. Ač ani ne celá dvě leta naši milou diecesi řídil, přeče památka jeho zůstane v věčné paměti. Dne 27. července 1885 byl dosazen na arcibisk. stolec v Praze a dne 24. května 1889*

ozdoben důstojností kardinálskou. Záslužný a zbožný život svůj ukončil u konání svého apoštolského úřadu uděleje svátost sv. biřmování na své vizitační cestě dne 25. června 1899 ve Falkenau (Sokolov –pozn.). Zesnulý byl věrný syn Církve sv. Národu Česk. přicházel vstříc jako velkodušný podporovatel a věrný přítel, znal dějiny jeho i písemnictví, ctil národ nás a uznával znaky jeho. Žármutek nad tak neočekávanou smrtí jeho byl všeobecný. Pohřben byl slavně v chrámu sv. Víta v Praze dne 30. června 1899. Requiescat in pace!“

Následuje pak zmínka o darech odvedených v r. 1898 „Eucharistické Jednotě“ v Č. Budějovicích. Jako i v mnoha jiných případech je však částka vynechána a nevíme tedy, kolik to přesně bylo. Co ovšem víme jistě, je skutečnost, že za tyto dary byla farnost hned příští rok odměněna „*pěkným pláštěčkem na Ciborium a bursou k nemocným*““. Bez jakéhokoliv odsazení pak pisatel pokračuje tučně podtrženou větou ze zcela jiného soudku: „*Železná dráha otevřena v Rožmitále*.“

Po tomto poněkud rozvleklejším úvodu dostáváme se konečně zpět, k záležitostí ryze farním. Jednou z nejdůležitějších událostí se zcela jistě stalo zřízení místa katechety v Rožmitále. Prozatímním katechetou byl výnosem biskupské konzistoře ze dne 16. 9. 1899 ustanoven 1. kaplan P. Josef Smitka. Odstěhoval se do města a působil zde do 1. 3. 1900, kdy se sem přistěhoval definitivně zde ustanovený katecheta P. František Štěrba, dříve katecheta v Jistebnici. Prozatímním rožmitálským katechetou P. Smitka zaujal pak jeho místo v Jistebnici. M. Kaplanem se stal P. František Roubík, bývalý administrátor ve Vonšově, který se sem přistěhoval 12. 9. 1899. Vlastně se sem vracel, vždyť tu již v letech 1892-3 působil jako 2. kaplan. A kronikář poznamenává, že „*horlivě*“.

P. Bouše se ve svých zápisech projevuje jako jeden z kněží, kteří si všímali zemědělství a každoroční úrodu hodnotili i ve farní kronice. V r. 1899 se podle jeho poznámek sklídilo „*hojně žita*“, které však „*málo sypalo*“. „*Brambor sklizeno méně, jelikož dobrá třetina jich shnila. Píce sklizeno hojně. Ovoce urodilo se poměrně málo. Otavy se dílem počasím deštivým, dílem velkou vodou poněkud pokazily. Deštivý podzim byl k zasévání žita nepřiznivý*.“ A co by to byl za hospodáře, kdyby nezhodnotil také počasí! „*Zima byla velmi studená a na sněh bohatá. Sněh vyležel mnoho žit. Také farář musel dobrou polovici zasetého žita (as 12 hektolitrů) zaorat. Pro sněhové závěje nemohly namnoze okolo Vánoc vlaky železniční jezdit. Zima trvala dlouho do jara tak, že se až v dubnu v polovici mohlo v polích začít pracovat*.“ Tady na tomto místě si tedy musíme přiznat, že nám zima 1899-1900 nápadně připomíná tu naši zimu letošní. Nezbyvá než vydržet. Můžeme si však říci, jaké bylo v roce 1899 vlastně léto, když následná zima nestála za nic. P. Bouše se vrací proti proudu času, aby zhodnotil i to: „*Léto v r. 1899 bylo zde příliš bouřlivé. Při jedné bouři zapálil blesk stodolu v domě, hostinci pana Vonáška ve Starém Rožmitále a dne 6. srpna, v neděli před polednem uhodilo také do kaplanek. Blesk sjel do pokoje 1. kaplana a poškodil omítku na zdi. Pan pater Jos. Smitka nebyl právě doma, měl právě v Březnici poutní kázání. V sousedním 2. pokoji veleb. P. Otak. Novému přítomnému tam s p. neomystou Vachatou z Vranovic neuškodil*.“

V roce 1899 byl také zvenku i zevnitř na náklady záduší opraven „*městský chrám Páně*“. Oprava stála 104 zl. a nějaké drobné.

Konec roku 1899 se stal pro naše předky jakýmsi magickým přechodem. I když víme, že nové století začalo až rok poté, přesto se svět na krok do nového roku 1900 připravoval skutečně výjimečně, považuje jej nesprávně za první rok nového století. „*Svatý Otec Lev XIII. prohlásil 25. prosince 1899 v Římě, že za příčinou, že nalzáme se na rozhraní dvou veledůležitých dob, na konci XIX. století a na začátku století XX. na oslavu Spasitele a na poděkování Pánu za udělená nám dobrodiní v století XIX. pro XX. století milostivé léto. Také dovolil, aby v chrámech, kde více kněží, sloužena byla o půlnoci z 31. prosince 1899 na 1. leden 1900 slavná mše sv. Také ve farním chrámu P. Staro-Rožmitálském sloužena o půlnoci zpívaná mše sv. za assistance p. kaplana a za hojného účastenství věřícího lidu*.“

Jako poslední událost r. 1899 zmiňuje P. Bouše ještě stavbu školy v Předních Hutích. Postavena byla nákladem velkostatku a přiškolených obcí Předních a Zadních Hutí. Jejího posvěcení, které ovšem spadá již do r. 1900 (11.2.), se kromě faráře zúčastnili i oba kaplani Roubík a Nový a velký zástup lidu. Prvním správcem školy se stal Matěj Krotíl „*učitel z Černiska*“ (Černívská).

(Pokračování příště)

Ivana Hoyerová